

— „Zie je die leege plek?” vraagt de vader dan, hevig bewogen, nu hij zóó dicht is bij zijn bekentenis. „Wist je, dat er een schaal ontbrak van dit zeldzame Chineesche servies? — Ik heb hem” blaast hij dan in haar fijne oorschelp, om daarna streelend die oorschelp vrij te maken van het ook daar nog woekerende blonde haar. „Cardozo heeft hem, een nietig antiquairtje in Schelinghaven. Niet zeggen — in Godsnaam niet zeggen, ik ga er vanmiddag naar toe.” Clara met moederlijk instinct beducht dat er iets breken zal, sluit behoedzaam de kastdeur, en dan nestelt zij zich bij haar vader, zij slaat haar beide blanke armen om zijn schouder. „O, wat heerlijk is dat voor je, mijn oude lieve schat!” „Zeg het nou maar niet, het zou nog misloopen, en je weet ze vinden me toch al een rare snijboon” mompelt de vader, dan, zachter „ze begrijpen die dingen niet, niemand hier in Loftinge begrijpt wat . . . schoonheid is. Het zijn kaasboeren met zijn allen, en ze leven met hun stomme koppen tusschen paradijzen, waar ze zelf niets van begrijpen.”

Al pratende zijn de beiden den tuin ingegaan. — Zij wandelen langs de rechte paden tusschen de geschoren gazons, — een watersproeier in grillige lijnen zich rondbewegend, brengt koelte aan. Zij loopen gearmd onder de rozebogen, met langzame bedachtzame stappen, en eindelijk dan komen zij bij den rand van den tuin, daar waar tusschen opgaand geboomte het naakte marmer zich rondend aanbiedt van een witte bank.

Vader en dochter gaan zwijgend zitten. — Zij weten, dat zij elkaar iets te zeggen hebben; zij zijn vol van weemoed en van geluk. Het is zoo stil, dat ze de flauwe windvlaag hooren ruischen door de populieren achter hen. — Twee witte vlinders deinen op en neer in de trillende lucht. Zij zetten zich op het hoofd, op den pijlenkoker van het kleine Cupido-beeld, dat onverstoorbaar glimlachend staat aan te leggen midden in een der gazons. Dan deinen zij verder, een van de vlinders hecht zich even aan Clara's welige haar.

„Vader,” zegt Clara dan, opeens ongewoon-ernstig, „is het eigenlijk niet verschrikkelijk?”

— „Waar peinst mijn meiske nou over?” zegt hij, verstrooid, en hij streelt haar hand. Hij denkt even aan niets, aan niets dan alleen die zachte teere, warme hand, die hij nu in zijn bezit heeft, en waarvan het leven uitstroomt in de zijne, de hand van een jonge vrouw, die zijn dochter is. —

Maar zij laat zich niet uit het veld slaan door zijn afgetrokkenheid. — „Vader,” zegt ze „ik heb al zoo lang eens rustig met je willen praten. Het is nu zoo'n goed oogenblik, nu je me dat van die schaal hebt toevertrouwd. — Ik ben je aldoor maar aan het zoeken. Ik moet me uitspreken, want je raakt hier in Loftinge verward in je eigen gedachten. De dagen zijn hier zoo lang, vooral 's zomers, en in de nachten kom je niet in slaap, en aldoor maar is het alsof je moet luisteren naar je eigen binnenste. Aldoor praat het maar door in jezelf, of je nou moeder helpt met het huishouden, of dat je tennist, of dat je logeergasten rondleidt langs al die bezienswaar-